

ACTE COMMEMORATIU DEL 10è ANIVERSARI DE L'APROVACIÓ DE LA LLEI DEL CAC

Palau del Parlament, 11 de maig de 2010

Honorable conseller de cultura del govern de Catalunya, senyores diputades, senyors diputats, señor secretario de estado, senyor president del Consell Audiovisual de Catalunya, membres del CAC, autoritats, senyores, senyors, Catalunya no tan sols disposa d'institucions i competències d'autogovern. Catalunya té voluntat d'exercir el seu autogovern. Els catalans no volem esperar que algú llunyà a nosaltres prengui les decisions sobre el dia a dia del nostre país, de la nostra gent, dels nostres projectes, dels nostres reptes col·lectius.

Tenim voluntat d'autogovern i tenim voluntat de resoldre els problemes de la gestió del present, i també tenim voluntat de desenvolupar els projectes de futur. I volem que es faci des de la visió i el coneixement que dóna la proximitat, que dóna formar part d'un país. En certa manera, la història ens ha ensenyat prou cops que, com a poble, hem de vetllar, especialment i acurada, pels nostres interessos.

Som també un país culturalment inquiet, històricament atent a l'exterior, amatent al que succeeix fora de les nostres fronteres. Ja sigui per qüestions geogràfiques o per caràcter, el cert és que gairebé sempre Catalunya és al capdavant dels canvis socials, tecnològics, científics i culturals que, des d'Europa, arriben a la península. Molts cops hem fet un pas endavant, de vegades criticat des d'altres parts de l'estat, però després, gairebé sempre, també seguit per altres parts de l'estat.

Una cosa i l'altra, país inquiet en la recerca del progrés i voluntat d'exercir autogovern, fa deu anys van fer, un cop més, que ens avancéssim i –com succeeix a la major part del món occidental– ens dotéssim d'un consell

audiovisual. Després van seguir altres comunitats autònomes, i recentment, fa tot just dos mesos, s'ha creat el Consejo Estatal de Medios Audiovisuales.

A Catalunya, l'any 1996, amb la llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, creàvem el nostre Consell Audiovisual de Catalunya.

Com ja s'ha comentat prèviament, aquell primer CAC va passar d'òrgan assessor i consultiu del govern a veritable autoritat dels mitjans audiovisuals l'any 2000, amb la llei que avui commemorem; una llei que ja al seu primer article fa palesa la importància de la seva naturalesa i finalitats. Vostès saben que sóc un apassionat de les noves tecnologies, de la societat de la informació i del coneixement, de tot el que és el món d'internet, de la web 2.0. Hi ha un concepte, el 'cloud computing', és a dir emmagatzemar a la xarxa, fer un núvol de conceptes que em va perfecte per aplicar-lo ara i aquí.

Quines són les idees força, els conceptes que hi hauria al núvol de la llei del CAC? Doncs, mirin: 'independència', 'vetllar', 'garantir', 'respecte', 'drets', 'llibertats', 'regulació', 'pluralisme', 'neutralitat i honestedat informatives', 'llengua catalana', 'aranès'. Tot això és el que hi ha al núvol de la llei del CAC.

Conformen una llista de valors, de responsabilitats i de principis bàsics per al funcionament de la nostra democràcia.

Aquesta llei va ser fruit d'una iniciativa conjunta de tots els grups parlamentaris, de tots

—crec que val la pena remarcar-ho. Una llei aprovada per unanimitat, aprovada per tots els representants del poble català. Una llei, doncs, redactada i pactada amb sentit de país, sense opcions ni oposicions partidistes de curta volada, sense voluntat tampoc d'imposar una majoria de govern. Política en majúscules per a una llei de país —ho repeteixo: política amb majúscules per a una llei de país.

Vull fer reconeixement, per tant, de totes aquelles diputades i diputats que hi van participar i que ho van fer possible.

També cal assenyalar que aquella llei de l'any 2000, amb perspectiva, és molt més que la de la creació del CAC. Com ha vingut a dir l'actual president, el senyor Font, va ser el primer pilar d'un model català de regulació del sector, un model propi i amb vocació europea.

De fet, aquell mateix any 2000, el Consell d'Europa recomanava als governs dels estats membres de la Unió Europea establir autoritats reguladores independents al sector audiovisual, si encara no ho havien fet.

Aquest model català de regulació del sector –model plenament inserit a Europa, que és cada cop més el marc de referència de la nostra acció política–, s'ha desenvolupat amb lleis posteriors de gran importància les dues darreres legislatures, i s'han aprovat per unanimitat o per gairebé unanimitat.

Amb la llei de modificació del 2004 –modificació necessària pel que aconsellaven, precisament, els organismes europeus, per la mateixa experiència de funcionament del CAC, i pels canvis que estava experimentant el sector audiovisual–..., aquella modificació de la llei que avui commemorem va ser novament elaborada mitjançant una ponència conjunta, i de nou aprovada per unanimitat. De nou, sentit de país, de nou tots els grups.

I amb el mateix sentit de país, la llei de l'audiovisual de Catalunya, del 2005, i la de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, del 2007, van rebre el suport de pràcticament el 90 per cent de la cambra. El mateix suport que va rebre el projecte d'estatut aprovat per aquest Parlament el 30 de setembre de 2005, que després seria –com vostès saben– esmenat i aprovat a les Corts Generals, i aprovat en referèndum pel poble de Catalunya.

Un estatut que, evidentment, inclou referències importants al sector audiovisual quant a drets de la ciutadania i a competències. No podria ser d'altra manera, tractant-se d'un sector estratègic de país i amb importància creixent i cabdal a les societats del nostre temps.

I així, al capítol dedicat a les institucions de la Generalitat, l'estatut hi dedica específicament l'article 82, que defineix el CAC com l'autoritat reguladora independent en l'àmbit de la comunicació audiovisual pública i privada.

Aquestes votacions d'àmplia majoria, quan no d'unanimitat, a què he fet referència expressen un consens del catalanisme parlamentari, i l'expressen a l'hora d'establir el marc regulador del sector audiovisual al nostre país. I això és important –això és important. Aquest exemple, com altres, cal tenir-lo present davant reptes i situacions en què sigui necessari actuar amb sentit de país. Són la prova que ho hem fet abans i que ho podem tornar a fer.

Per últim, voldria aprofitar l'oportunitat per agrair als presidents i als membres que el CAC ha tingut al llarg d'aquests anys la seva tasca. El balanç és molt positiu.

Però cal ser sempre exigents amb el futur. El Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha d'actuar sempre de manera exemplar, i això passa per mantenir-se independent de l'administració, per la independència dels seus membres, pel seu treball en el dia a dia, i per una òptima adaptació a les realitats canviants. I en aquest sentit, la responsabilitat és seva, és de les persones amb noms i cognoms que formin part en cada moment del CAC.

El Parlament actua legislativament per ajudar els organismes independents a esquivar pressions. És inevitable que en rebin, però l'última paraula, la capacitat de mantenir-se independents, rau en la voluntat dels membres d'aquests organismes, recau en persones, en persones, com he dit abans, amb noms i cognoms. Els mecanismes perquè puguin mantenir la seva independència hi són.

Cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats. I crec que tots plegats tenim al cap exemples diversos d'assumir i exercir aquestes responsabilitat amb èxit.

Per part de la institució del Parlament, continuarem donant suport al CAC i vetllant per la seva independència com a institució, també per la dels seus membres.

I al mateix temps aprofito l'avinentesa per deixar clars dos conceptes. El primer, demano respecte, respecte per les institucions d'aquest país; respecte perquè de vegades perdem la perspectiva del que estem fent. La feina que s'ha fet des del CAC, la feina que es fa des d'altres institucions –i avui en tenim aquí uns quants representants– és valorada d'una manera extraordinària en l'àmbit internacional. No sempre es fa el mateix a Catalunya. És curiós que allò que ens reconeixen a l'estranger –i podria parlar del CAC, però també podria parlar del Síndic de Greuges, de la Sindicatura de Comptes, podríem parlar, si m'ho permeten, del mateix Parlament–, allò que a fora ens reconeixen no sempre aquí és valorat. I està bé ser autocrítics, però també està bé exposar i plantejar un punt d'orgull a aquelles coses que en aquest país fem bé, perquè resulta que en fem unes quantes, de bé. I el CAC és un bon exemple de les coses que s'han fet bé els darrers anys a Catalunya.

Per tant, al cap i a la fi, es tracta de garantir els drets i les llibertats dels catalans, de preservar el pluralisme de la nostra societat, de defensar la neutralitat i l'honestedat informatives; també de protegir i promoure la nostra llengua, el català.

Amb aquests objectius es va fer una llei històrica del nostre país fa deu anys. Ha estat, senyor president del CAC, membres del CAC, un honor commemorar-ho amb tots vostès.